

Sygn. akt V GC 616/19 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

wydany na podstawie art. 148¹ k.p.c.

Dnia 26 sierpnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Rafał Rogiński

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2019 roku w Ostrołęce

na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa

Z. B. (NIP: (...))

przeciwko

S. P. (NIP: (...))

o zapłatę

orzeka:

1. zasądza od pozwanego S. P. na rzecz powoda Z. B. kwotę 52 890,00 (pięćdziesiąt dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

- 25 387,20 zł od dnia 30 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty

- 23 271,60 zł od dnia 30 maja 2018 roku do dnia zapłaty

- 4 231,20 zł od dnia 30 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty

2. zasądza od pozwanego S. P. na rzecz powoda Z. B. kwotę 8 062,00 (osiem tysięcy sześćdziesiąt dwa) złote tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5 400,00 (pięć tysięcy czterysta) złotych.

Sędzia Rafał Rogiński

ZARZĄDZENIE

(...)

Sędzia Rafał Rogiński

Sygn. akt GC 616/19

UZASADNIENIE

Powód Z. B. w pozwie skierowanym przeciwko S. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 52 890,00 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

- 25 387,20 zł od dnia 30 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty

- 23 271,60 zł od dnia 30 maja 2018 r. do dnia zapłaty

- 4 231,20 zł od dnia 30 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty

oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Powód wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W dniu 01 sierpnia 2019 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany uznał w całości swoje zobowiązania wobec powoda i wniósł o skierowanie stron do mediacji w celu zawarcia ugody polegającej na spłacie zobowiązania w kwocie 500,00 zł miesięcznie a w razie braku możliwości zawarcia ugody wniósł o rozłożenie na raty zasądzanego świadczenia w trybie art. 320 k.p.c. na kwotę 500,00 zł miesięcznie oraz nieobciążanie go kosztami procesu powołując się na art. 101 k.p.c. i uznanie przez niego przy pierwszej czynności procesowej żądania pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Pozwany zlecił powodowi wykonanie usługi transportowej, którą powód wykonał i z tego tytułu wystawił trzy faktury ((...) wystawiona w dniu 30 marca 2018 r., (...) wystawiona w dniu 30 kwietnia 2018 i (...) wystawiona w dniu 31 maja 2018 r.) na łączną kwotę 52 890.00 złotych brutto.

1

Pozwany nie zapłacił powodowi w terminach płatności kwot wskazanych w fakturach więc na zlecenia powoda jego pełnomocnik wysłał do pozwanego w dniu 31 stycznia 2019 r. przedsądowe wezwanie do zapłaty, na które pozwany nie zareagował.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: potwierdzonych za zgodność z oryginałem kopii faktur – k. 10,11,12, potwierdzonego za zgodność z oryginałem kopii przedsądowego wezwania do zapłaty, potwierdzonej za zgodność z oryginałem kopii jednej strony książki nadawczej oraz faktów wskazanych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, których pozwany nie zakwestionował (uzasadnienie pozwu - k. 3,4 sprzeciw pozwanego – k. 26,27).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny. Pozwany nie zakwestionował żądań powoda co do zasady jak i co do wysokości i uznał dług więc wystąpiły przesłanki do wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym określone w art. 148¹ § 1 i § 3 k.p.c.

W złożonym sprzeciwie pozwany oprócz uznania powództwa wnosił o skierowanie sprawy do mediacji ewentualnie o rozłożenie spłaty zasądzanego świadczenia na raty w kwocie 500,00 złotych miesięcznie oraz o nieobciążanie go kosztami procesu, gdyż przy pierwszej czynności procesowej uznał żądanie pozwu.

Na podstawie art. 183⁸ § 1 k.p.c. sąd może skierować strony do mediacji na każdym etapie postępowania.

Redakcja zacytowanego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że skierowanie sprawy do mediacji jest zależne do uznania Sądu (Sąd może ale nie musi). Dlatego przy kierowaniu sprawy do mediacji Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim jakie są szanse na to, że strony w wyniku mediacji będą

w stanie się porozumieć i zawrą ugodę. Kierowanie sprawy do mediacji w przypadku gdy nie ma praktycznie żadnych szans na jej powodzenie i zakończenie sprawy ugodą stanowiłoby tylko niepotrzebne przeciąganie postępowania i generowałyby dodatkowe zbędne koszty (wynagrodzenie mediatora).

2

Powód już w pozwie przewidując, że pozwany wniesie sprzeciw domagał się m.in. „w przypadku wniesienia przez pozwanego w terminie sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wnoszę o zasądzenia wyrokiem zgodnie z treścią żądania”. Zacytowany fragment pozwu potwierdza, że powód nie jest zainteresowany zawarciem ugody, lecz chce wydania przez sąd orzeczenia. Dlatego sąd uznał że wobec tak kategorycznych żądań powoda skierowanie sprawy do mediacji nie zakończyłoby się zawarciem ugody a jedynie mogło doprowadzić do przewlekłości postępowania.

Zgodnie z art. 320 k.p.c w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Zacytowany przepis oprócz charakteru proceduralnego na także charakter normy materialno-prawnej. Daje on bowiem sądowi uprawnienie do modyfikacji treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego umożliwiając orzeczenie o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, niż wynikałoby to z regulacji prawno-materialnej. Sąd rozkładając na raty należne wierzycielowi świadczenie faktycznie dokonuje modyfikacji dotychczasowego stosunku cywilno-prawnego łączącego strony. Uprawnienie do rozłożenia zasądzonych świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonych świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody (podobnie uzasadnił wyrok z dnia 31 maja 2012 roku wydany w sprawie IACa 242/12 Sąd Apelacyjny w Gdańsku). Zauważyć jednak należy, że poprzez zastosowanie art. 320 k.p.c. dokonuje się ingerencji w słuszne prawa wierzyciela odsuwając termin, od którego uprawniony może egzekwować swoje prawo w drodze przymusu.

Z treści tego uregulowania wynika jego szczególna i wyjątkowa natura, której konsekwencją jest możliwość stosowania go w razie zaistnienia szczególnie uzasadnionych wypadków, należących do sfery majątkowej pozwanego. Rzeczą pozwanego jest wykazanie istnienia tych wypadków

3

(uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 03 kwietnia 2014r. Sygn. akt V CSK 302/13).

Dlatego zastosowanie tego przepisu wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu powoda. Decydując

o rozłożeniu zasądzonych w wyroku świadczenia na raty należy odpowiednio wyważyć interesy obu stron. Rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela.

Pozwany w sprzeciwie w żaden sposób nie wykazał, że istnieją jakiegokolwiek szczególne okoliczności, które uzasadniałyby rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty. Wysokość rat jakie zaproponował pozwany (500 złotych) w stosunku do wysokości zasądzonych świadczenia (52 890,00 złotych) oznacza, że spłata zasądzonych kwot trwałaby ponad 8 lat.

Zauważyć należy że powód jest przedsiębiorcą. W ocenie Sądu żaden przedsiębiorca nie może sobie pozwolić na udzielenie kilkuletniej nieoprocentowanej pożyczki, a rozłożenie zasądzonych świadczenia na zaproponowane

przez pozwanego raty faktycznie oznaczałyby udzielenie takiej pożyczki pozwanemu przez powoda. Ponadto nie ma wątpliwości, że dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą niezwykle istotna jest płynność finansowa i uzyskanie szybkiej zapłaty za wykonaną usługę czemu mają służyć m.in. wprowadzone przepisy ustawy z dnia 8 marca 2013 r.

o terminach zapłaty w transakcjach handlowych nakładające kary na przedsiębiorców, którzy opóźniają się w zapłacie za swoje zobowiązania.

Sąd nie znalazł żadnych okoliczności uzasadniających rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty i uznał, że wysokość zaproponowanych przez pozwanego rat jest nie do przyjęcia dla strony powodowej.

Odnosząc się do złożonego w sprzeciwie wniosku pozwanego nieobciążanie go kosztami procesu to stwierdzić należy, że zgodnie

z zacytowanym przez pozwanego art. 101 k.p.c. zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności żądanie pozwu.

4

Treść przywołanego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że obydwie wskazane w nim przesłanki (brak powodu do wytoczenia powództwa i uznanie przy pierwszej czynności żądania pozwu) muszą wystąpić łącznie.

Pozwany był wzywany przez powoda do zapłaty i nie zareagował na przedsądowe wezwanie do zapłaty zmuszając w ten sposób powoda do wniesienia pozwu. Pozwany dał więc powodowi powód do wytoczenia sprawy, gdyż w ocenie Sądu tylko w ten sposób powód mógł doprowadzić do wyegzekwowania od pozwanego należnego mu świadczenia. Dlatego pozwany powinien ponieść koszty postępowania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty procesu w sprawie poniesione przez stronę powodową, które zasądzone zostały od strony pozwanej składają się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 2 645,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 5 400,00 zł (zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r.).

Sędzia Rafał Rogiński

5

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

Dnia 12.09.2019 r. Sędzia Rafał Rogiński